

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 597/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Michalom Zemanom, Medená 18, Bratislava, a advokátom Mgr. Tomášom Záreckým, Medená 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 52 Er 1048/13, Ex 352/13 zo 7. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2016 telefaxom doručená (doplnená predložením originálu odovzdaným na poštovú prepravu 23. júna 2016) sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Michalom Zemanom, Medená 18,

Bratislava, a advokátom Mgr. Tomášom Záreckým, Medená 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 52 Er 1048/2013, Ex 352/13 zo 7. apríla 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

« [REDAKOVANÉ] ... ako oprávnený sa proti sťažovateľovi ako povinnému domáha v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 52Er 1048/2013 vymoženía sumy 21.800,- Eur s príslušenstvom.

Exekučný titul v uvedenom exekučnom konaní má predstavovať notárska zápisnica č. N 126/2012, Nz 8093/2012, NCRIs 8311/2012, ktorú vyhotovila dňa 6. 3. 2012 notárka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „Notárska zápisnica“). V uvedenej Notárskej zápisnici mal sťažovateľ uznať svoj údajný záväzok voči oprávnenému zo simulovanej zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi oprávneným ako veriteľom a sťažovateľom ako dlžníkom dňa 6. 3. 2012 (ďalej len „Zmluva o pôžičke“).

Dňa 28. 10. 2013 v uvedenom exekučnom konaní vydala [REDAKOVANÉ] súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie, sp. zn. č. EX 352/2013.

Sťažovateľ podal proti exekúcii námietky zo dňa 19. 11. 2013 (ďalej len „Námietky“), ktoré sťažovateľ okrem iného odôvodnil tým, že a) exekúcia sa vykonáva v rozsahu presahujúcom exekučný titul, b) oprávnený nie je osobou oprávnenou z exekučného titulu, c) Zmluva o pôžičke je simulovaný právny úkon, d) sťažovateľ splnil svoj záväzok a e) výkon práv povinného je v rozpore s dobrými mravmi.

Okresný súd Bratislava III vydal dňa 7. 3. 2014 uznesenie, sp. zn. 52Er 1048/2013 (ďalej len „Pôvodné uznesenie“), ktorým Námietkam proti exekúcii v časti úrokov z omeškania vyhovel (neurčitým spôsobom) a vo zvyšnej časti námietky zamietol.

Sťažovateľ podal proti Pôvodnému uzneseniu (nakoľko bolo vydané vyšším súdnym úradníkom) odvolanie zo dňa 7. 4. 2014 (ďalej len „Odvolanie“); týmto Odvolaním sa Pôvodné uznesenie automaticky zrušilo. Okresný súd Bratislava III vydal dňa 7. 4. 2016 uznesenie, sp. zn. 52 Er 1048/13 (ďalej len „Napadnuté uznesenie“), ktorým námietkam povinného proti exekúcii v časti úrokov z omeškania vyhovel a vo zvyšnej časti námietky povinného proti exekúcii zamietol. ...

Sťažovateľ má za to, že postupom Okresného súdu Bratislava III bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... .

Sťažovateľ v Námietkach, ako aj v Odvolaní, okrem iného poukazoval na to, že svoj záväzok voči oprávnenému, ktorý je predmetom exekúcie, riadne splnil a opísal skutočnosti, ktoré viedli k splneniu vymáhaného dlhu. Ako vyplývalo z tvrdení uvedených v podaniach sťažovateľa, k uvedenému splneniu malo dôjsť po spísaní Notárskej zápisnice, t. j. po vyhotovení exekučného titulu. ...

Aj keď dôkazné bremeno o splnení záväzku zaväzuje dlžníka, namietame, že súd sťažovateľovi odňal možnosť konať pred súdom, keď mu neumožnil vykonať dokazovanie o splnení jeho záväzku voči oprávnenému. ...

Súd tým, že nevytýčil pojednávanie, na ktorom by mohlo byť vykonané dokazovanie, odňal povinnému možnosť konať pred súdom a neumožnil povinnému preukázať ním tvrdené skutočnosti (pričom nepreukázanie týchto skutočností súd zároveň povinnému kladie za vinu v Napadnutom uznesení). ...

Sme toho názoru, že súd pri vyhodnocovaní skutkového stavu... konal svojvoľne, keď bez ďalšieho „uveril“ oprávnenému, že sťažovateľ... neplnil Zmluvu o pôžičke. ...

Je absolútne neprípustné, aby sa súd stotožnil s obranou oprávneného, podľa ktorej sťažovateľ plnil v rámci inej kauzy (kauzálneho vzťahu) bez toho, aby túto kauzu vôbec preukázal.

Naopak, tvrdenia sťažovateľa naznačujú (a zároveň aj preukazujú), že sťažovateľ plnil záväzok zo Zmluvy o pôžičke, resp. že plnil to, čo mu oprávnený poskytol zo Zmluvy o pôžičke. ...

Ak teda súd nemal za preukázané tvrdenia sťažovateľa, bolo jeho povinnosťou vykonať dôkazy navrhnuté sťažovateľom; súd namiesto toho odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom. ...

Sťažovateľ taktiež namietal..., že ak sa plnenie sťažovateľa... nedá považovať za plnenie záväzku zo Zmluvy o pôžičke... vznikla sťažovateľovi voči oprávnenému pohľadávka na vydanie takto poskytnutého plnenia.

Súd sa v Napadnutom uznesení obmedzil len na konštatovanie, že sťažovateľ nepreukázal svoje tvrdenie o existencii takýchto pohľadávok (hoci inak možnosť započítania pripúšťa ako spôsob zániku záväzku). ...

Ako sme teda uviedli, bolo nesporné, že sťažovateľ uskutočnil platby na príkaz oprávneného. ...

Ak teda sťažovateľ neplnil platby uvedené v čl. III písm. a) až c) tejto sťažnosti na účely splnenia svojho záväzku zo Zmluvy o pôžičke, mal jednoznačný nárok voči oprávnenému na vydanie toho, čo plnil. Ak oprávnený tvrdil niečo iné, bolo jeho povinnosťou preukázať, že takýto svoj záväzok už splnil. Preto argumentácia súdu o tom, že sťažovateľ nepreukázal svoje pohľadávky (ak už teda nešlo o plnenie zo Zmluvy o pôžičke) je v rozpore s tvrdeniami účastníkov a je svojvoľná. ...

Sťažovateľ je toho názoru, že Okresný súd Bratislava III ústavne nekonformne vykladal a aplikoval ustanovenie § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď nevykonával Sťažovateľom navrhované dôkazy, ktoré boli podľa názoru Sťažovateľa spôsobilé privodiť mu úspech v spore (zastavenie exekúcie z dôvodu zániku dlhu splnením). ...

Okresný súd Bratislava III v Pôvodnom uznesení, ani v Napadnutom uznesení žiadnym spôsobom neodôvodnil odmietnutie vykonania navrhnutých dôkazov. ... Pochybenie zo strany Okresného súdu Bratislava III je o to vážnejšie, keďže navrhnutými dôkazmi chcel sťažovateľ preukázať skutočnosť, že dlh, ktorý bol predmetom exekúcie, bol zo strany sťažovateľa riadne splnený, čo by malo za následok zastavenie samotnej exekúcie.

Tým, že Okresný súd Bratislava III posudzoval námietku sťažovateľa bez toho, aby vykonával dôkazy navrhnuté sťažovateľom, porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu. Okresný súd Bratislava III v podstate odmietol zistiť skutkový stav a na takto nezistený skutkový stav aplikoval právo. Okresný súd Bratislava III v rozpore so zásadou rovného

postavenia účastníkov konania vychádzal z pravdivosti tvrdení oprávneného, pričom odmietol vykonať sťažovateľom navrhnuté dôkazy na spochybnenie týchto tvrdení. ...

Postupom Okresného súdu Bratislava III bolo sťažovateľovi znemožnené účinne si uplatniť svoje práva v súdnom konaní...»

3. Sťažovateľ v sťažnosti zároveň navrhol, aby ústavný súd vo veci dočasným opatrením podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu zo 7. apríla 2016 a uložil okresnému súdu a súdnemu exekútorovi, ktorým je v súčasnosti [REDAKOVANÉ], aby sa zdržal vykonávania exekúcie vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 52 Er 1048/2013. Uvedené odôvodnil hrozbou nezvratnej ujmy, ktorá môže vzniknúť sťažovateľovi vykonávaním exekúcie, pretože podľa § 61 Exekučného poriadku navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že predmetom exekúcie je vymoženie sumy 21 800 €, pričom výkon exekúcie na takúto vysokú sumu výrazne postihne sťažovateľa, a to aj vzhľadom na tvrdenia sťažovateľa uvedené v čl. III. a IV. tejto sťažnosti, v zmysle ktorých sťažovateľ už raz takúto sumu uhradil.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 52Er 1048/13, Ex 352/13 zo dňa 7. 4. 2016 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 52Er 1048/13, Ex 352/13 zo dňa 7. 4. 2016 v časti, v ktorej boli námietky povinného zamietnuté, sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. *Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť trovy konania v sume 363,79 Eur na účet právneho zástupcu sťažovateľa... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*“

5. Podaním z 9. augusta 2016 sťažovateľ doplnil svoju ústavnú sťažnosť oznámením, že o jeho odvolaní proti II. výroku napadnutého uznesenia okresného súdu zo 7. apríla 2016 už rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 21 CoE 316/2016-80 z 28. júna 2016 tak, že toto odvolanie ako neprípustné odmietol. Sťažovateľ v doplnení sťažnosti zároveň uviedol, že ním podané odvolanie proti napadnutému uzneseniu okresného súdu preto nemalo vplyv na prípustnosť predmetnej ústavnej sťažnosti a už ani nemôže mať. V prílohe tohto podania sťažovateľ doložil kópiu uznesenia krajského súdu č. k. 21 CoE 316/2016-80 z 28. júna 2016.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

11. V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na verejné prerokovanie vecí v jej prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu zo 7. apríla 2016, a to tou časťou tohto uznesenia, v ktorej okresný súd v exekučnom konaní sčasti zamietol námietky sťažovateľa ako povinného proti exekúcii.

13. Podstatnou sťažnostnou námietkou je sťažovateľovo tvrdenie, že okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, a to tým, že mu neumožnil vykonať dokazovanie o splnení jeho záväzku voči oprávnenému, aj keď na splnenie tohto záväzku poukazoval vo svojich námietkach proti exekúcii (ako na jeden z dôvodov ich podania), ako aj v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom o týchto námietkach, a taktiež tým, že nenariadil pojednávanie, na ktorom by mohlo byť vykonané dokazovanie na preukázanie ním tvrdých skutočností. Sťažovateľ v sťažnosti okrem toho

namieta svojvoľnosť súdu pri hodnotení dôkazov a argumentáciu súdu o tom, že sťažovateľ nepreukázal svoje pohľadávky voči oprávnenému a započítanie ako spôsob zániku práva teda nie je možné, považuje tiež za svojvoľnú.

14. Z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 52 Er 1048/2013 a spisu súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] sp. zn. EX 352/2013 vyplýva, že na základe návrhu [REDAKOVANÉ] – oprávneného na vykonanie exekúcie zo 17. júla 2013, súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. EX 352/2013 z 28. augusta 2013 (ďalej len „upovedomenie o začatí exekúcie“) na vymoženie peňažnej sumy 21 800 € s príslušenstvom a trov exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica č. N 126/2012, Nz 8093/2012, NCRIs 8311/2012 spísaná notárkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 6. marca 2012. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo sťažovateľovi ako povinnému v tomto exekučnom konaní doručené 5. novembra 2013.

Sťažovateľ vzniesol u súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote námietky proti exekúcii, a to najmä z dôvodov, že exekúcia sa vykonáva v rozsahu presahujúcom exekučný titul, oprávnený nie je osobou oprávnenou z exekučného titulu, zmluva o pôžičke je simulovaný právny úkon, povinný splnil svoj záväzok a výkon práv povinného je v rozpore s dobrými mravmi.

Podaním z 13. decembra 2013 sa oprávnený písomne vyjadril k námietkam podaným sťažovateľom.

Okresný súd ako príslušný exekučný súd uznesením č. k. 52 Er/1048/2013-55 zo 7. marca 2014 sťažovateľom podaným námietkam proti exekúcii v časti úrokov z omeškania vo výške rovnajúcej sa dvojnásobku základnej úrokovej sadzby Národnej banky Slovenska platnej ku dňu porušenia povinnosti dlžníka vyhovel a vo zvyšnej časti tieto námietky zamietol. V odôvodnení poukázal na to, že námietky povinného sú opodstatnené len v časti úrokov z omeškania pre ich nevykonateľnosť. Na základe odvolania sťažovateľa zo 7. apríla 2014 podaného proti tomuto uzneseniu vydaného vyšším súdnym úradníkom okresný súd napadnutým uznesením č. k. 52 Er 1048/2013-73 zo 7. apríla 2016 námietkam povinného proti exekúcii v časti úrokov z omeškania vyhovel a vo zvyšnej časti námietky povinného proti exekúcii zamietol.

15. Pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnostných námietok sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu zo 7. apríla 2016 a z relevantnej časti odôvodnenia tohto uznesenia okresného súdu zistil, že podľa názoru okresného súdu *„povinný nepreukázal, že splnil povinnosť či už oprávnenému alebo spoločnosti CORD BLOOD CENTER, s.r.o..“*

Dôkazná povinnosť o zániku dlhu zaťažuje povinného, teda povinný musel predložiť také dôkazné prostriedky, ktoré objektívne preukazujú zánik konkrétneho dlhu.

Z predložených listinných dôkazov povinného, ktorými (ako uviedol) splatil dlh oprávnenému, tieto nepreukazujú zánik dlhu voči oprávnenému alebo spoločnosti CBC, s.r.o.. Z vkladu v hotovosti zo dňa 07. 03. 2012 urobil povinný vklad v sume 13 800 eur na účet spoločnosti ZLL, ale z akého dôvodu, nie je zrejmé. Vklady Sociálnej poisťovni zo dňa 03. 04. 2012 urobil platiteľ ZLL-SPORT, s.r.o. v sume 6 850 eur, riadne poistné a zo dňa 21. 09. 2012 urobil platiteľ ZLL-SPORT, s.r.o. v sume 1 066 eur pokuta.

Súd nezistil žiaden zo zákonom ustanovených dôvodov v § 50 ods. 1 Ex. por., ktorý nastal po vzniku exekučného titulu a ktorý by spôsobil zánik vymáhaného nároku alebo bráni jeho vymáhateľnosti, ani dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Z uvedeného dôvodu súd námietky povinného proti exekúcii zamietol tak, ako je vo výrokovej časti uznesenia uvedené.“

16. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa započítania údajných vzájomných pohľadávok sťažovateľa ako povinného a oprávneného okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že *„V predmetnom konaní nie je naplnený základný predpoklad započítania pohľadávok a to existencia pohľadávky povinného voči oprávnenému. Povinný na svoje tvrdenie o započítaní nepredložil doklad napr. z akého titulu pozostávajú jeho pohľadávky voči oprávnenému, kedy nastala splatnosť týchto pohľadávok, ani či pohľadávky dlžníka a veriteľa sú vzájomné. Oprávnený neuznával splatenie pohľadávky platbami, na ktoré poukazoval povinný (tieto podľa oprávneného boli platby v súvislosti z pracovnoprávnymi vzťahov). Ako z uvedeného vyplýva existencia pohľadávky povinného nie je preukázaná a musí byť najskôr riešená v základnom sporovom konaní. Keďže nie je preukázaná existencia pohľadávky povinného voči oprávnenému, potom táto pohľadávka nie je*

spôsobilou pohľadávkou na započítanie, a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.“

17. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci a jeho argumentáciu týkajúcu sa nepreukázania vzájomných pohľadávok povinného a oprávneného zo strany sťažovateľa, a teda nemožnosti využitia započítania ako spôsobu zániku pohľadávky, ktorá je predmetom exekučného konania, v predmetnom exekučnom konaní považuje za správnu. Ústavný súd súhlasí s tvrdením okresného súdu, že vzhľadom na to, že sťažovateľ ako povinný v exekučnom konaní nepreukázal existenciu svojej pohľadávky voči oprávnenému, ktorá by bola priznaná spôsobilým exekučným titulom, a keďže zároveň ani oprávnený neuznal existenciu pohľadávky povinného voči jeho osobe, základný predpoklad započítania pohľadávok v exekučnom konaní nebol splnený, a teda započítanie pohľadávok ako spôsob zániku navzájom sa kryjúcich pohľadávok oprávneného a povinného v rámci exekučného konania neprichádzalo do úvahy. V exekučnom konaní by súd mohol prihliadať na započítací prejav len v prípade, že by boli splnené všetky podmienky kompenzačného prejavu a žiaden z účastníkov by vzájomné pohľadávky (ktoré dosiaľ neboli judikované súdom) neučinil spornými. Na základe uvedeného tento postup okresného súdu nie je možné v žiadnom prípade označiť ako svojvoľný.

18. V súvislosti s námietkami sťažovateľa, že okresný súd nenariadil pojednávanie a neumožnil vykonať dokazovanie o splnení jeho záväzku voči oprávnenému, ústavný súd uvádza, že exekučný súd koná a rozhoduje o námietkach spravidla bez pojednávania. Pojednávanie nariadi vtedy, ak rozhodnutie o námietkach závisí od skutkových okolností, ktoré sa musia zisťovať procesným dokazovaním za primeraného použitia ustanovení procesného predpisu, ktorým bol do 30. júna 2016 Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) – § 251 ods. 4 OSP.

19. V danej veci okresný súd pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľa proti exekúcii vychádzal z listinných dôkazov predložených účastníkmi konania, ktoré dostatočným spôsobom vypovedali o podstatných skutočnostiach, na základe ktorých

okresný súd následne o námietkach povinného proti exekúcii rozhodol, a preto ani podľa názoru ústavného súdu nariadenie pojednávania v uvedenej veci nebolo nevyhnutné.

20. Pokiaľ ide o povinnosť súdu vykonať dôkazy označené účastníkom konania, táto, ako vyplýva aj zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03), nie je ale súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a ani základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy). Taktiež procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k spravodlivému rozhodnutiu vedú. Ústavný súd nemôže súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že okresný súd pri vyhodnocovaní skutkového stavu konal svojvoľne. Pri rozhodovaní o námietkach povinného proti exekúcii súd vychádzal z listinných dôkazov (podaní) predložených oboma účastníkmi konania. Obsah spisového materiálu nepotvrďuje, že okresný súd bez ďalšieho „uveril“ oprávnenému, že sťažovateľ neplnil zmluvu o pôžičke, teda pohľadávku, ktorá je predmetom exekučného konania.

21. Vzhľadom na uvedené skutkové okolnosti a tvrdenia sťažovateľa uvádzané v sťažnosti podľa názoru ústavného súdu nemôže sťažovateľ s úspechom namietať porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. Sťažovateľovi bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd (v tomto prípade okresný súd ako exekučný súd) na základe ním podaných námietok proti exekúcii vo veci konal a rozhodol, pričom primerane rozumným a v okolnostiach prípadu postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené tvrdenia aj navrhované dôkazy a svoje rozhodnutie aj dostatočne presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnil.

22. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením v sťažnosti označených práv, sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

23. Nad rámec uvedeného ústavný súd k celej veci uvádza, že v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov, ku ktorým patrí aj tvrdenie sťažovateľa, že exekúcia sa začala, aj keď nie je splnený jej materiálny predpoklad, t. j. už neexistuje povinnosť uložená exekučným titulom z dôvodu jej splnenia, čo by malo mať za následok zastavenie samotnej exekúcie.

24. K takým právnym prostriedkom patria nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, ale napríklad aj účinný prostriedok obrany povinného, ktorým je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie) a ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli alebo neboli podané námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo. Vyššia účinnosť návrhu na zastavenie exekúcie vo vzťahu k ochrane povinného vyplýva z toho, že proti rozhodnutiu o tomto návrhu je prípustné v prevažnej väčšine prípadov odvolanie, o ktorom sa rozhoduje v riadnom inštančnom postupe na súde vyššieho stupňa. Odvolanie je podľa § 58 ods. 5 Exekučného poriadku vždy prípustné v prípadoch ustanovených v § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h), k) až m), t. j. aj v prípade, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané napríklad z dôvodu splnenia dlhu.

25. Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016